Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 10

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 65).

— Ἡ δεσποινὶς μεγαλοποιεῖ τὴν μικρὰν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ τῇ προσφέρω, εἶπεν ὁ Ἕκτωρ μὲ ὑπόκλισιν, μαρτυροῦσαν ὅτι εἶχεν ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα ὁ διάσημος Μπωπρέ, ὁ χορευτὴς τοῦ Μελοδράματος, ἔδιδεν εἰς τοὺς Ἀκολούθους. Κάθε ἄνθρωπος εὑρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἔκαμνεν εὐχαρίστως τὸ ἴδιον. Δυστυχῶς δὲν ἠμπόρεσα νὰ τῆς φανῶ ὅσον ἐπεθύμουν χρήσιμος· τὸ πλῆθος μᾶς ἐχώρισε καὶ . . .

— Καὶ σεῖς πάλιν μὲ ἀνεκαλύψατε εἰς τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς εὑρέθηκα, διότι δὲν ἐνθυμοῦμαι διόλου νὰ εἰσῆλθα! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ πατέρα, νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος !.. Ἄχ, μὰ δὲν ἠξεύρετε πόσον, πόσον ἤμουν στενοχωρημένη ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, λάλος καὶ ζωηρά· καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ἴδιο! Νὰ φύγωμεν, καλέ, χωρὶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, χωρὶς νὰ σας ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας, χωρὶς κἂν νὰ ἐρωτήσωμεν τόνομά σας !. . Δὲν θά μού το εἰπῆτε λοιπὸν τώρα, διὰ νὰ παρακαλῶ κάθε ἡμέραν τὸν Θεὸν διὰ σᾶς ;

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος μειδιῶν. Ὀνομάζομαι Ἕκτωρ Ἄλβας καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος! ὤ, χαίρω πολύ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ μαλόνω συχνὰ μὲ τὸν κύριον Δαγκέν, τὸν μπάρμπα-Δαγκέν, καθὼς τὸν λέγω, διότι αὐτός, ξεύρετε, δέν τον ἀγαπᾷ καθόλου . . . Ἐλπίζω ὅτι θά με βοηθήσετε νά τον νικήσω.

— Εὐχαρίστως! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ.

— Ἐλπίζω δὰ ὅτι θὰ ἔρχεσθε νά μας βλέπετε συχνά! ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις μὲ τὴν ἰδίαν ζωηρότητα· δὲν εἶν' ἔτσι, θεία μου ;

— Βεβαιότατα! ἀπήντησεν ἡ γηραιὰ κυρία. Ὁ πατέρας σου θὰ ἐλυπεῖτο πολύ, ἂν δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ καὶ ὁ ἴδιος πρὸς τὸν κύριον ὅλην του τὴν εὐγνωμοσύνην.

— Μᾶς εἴπατε τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρετε τὸ ἰδικόν μας, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις. Λοιπόν, ὀνομάζομαι Λουκία Μορανζῆ· ἀπ' ἐδῶ εἶνε θεία μου, ἡ δεσποινὶς Σιδωνία Μορανζῆ. Ὁ πατέρας μου, Φραγκίσκος Μορανζῆς, εἶνε ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχείων. Πρὸ ἑνὸς ἔτους κατοικοῦμεν εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀφότου δηλαδὴ μετεκομίσθησαν ἐδῶ τὰ Ἀρχεῖα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀνὴρ μεσῆλιξ, ὑψηλός, μὲ ἀξιοπρεπῆ ἐνδυμασίαν καὶ σοβαρὸν ὕφος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

«Μπαμπᾶ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, σπεύδουσα εἰς προϋπάντησίν του· ἰδοὺ ὁ νέος ποῦ μ' ἔσωσε προχθὲς εἰς τὸν χορόν. Ὀνομάζεται Ἕκτωρ Ἄλβας καὶ εἶνε Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος.

Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τῆς θυγατρός του, ὁ κύριος Μορανζῆς ἐπροχώρησε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν Ἕκτορα καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

— Τί θὰ ἐλέγατε δι' ἐμέ, μικρέ μου φίλε! ἀνέκραξε. Νὰ φύγω ἔτσι γρήγορα, χωρὶς νὰ σας εἰπῶ μίαν λέξιν, χωρὶς νὰ μάθω τόνομά σας !.. Ἀλλὰ μήπως ἤξευρα τί ἔκαμνα ἐκείνην τὴν στιγμήν! Ἤμην ἀνίκανος νὰ συλλογισθῶ ἄλλο τι, ἐκτὸς τῆς Λουκίας μου. Συγχωρήσατέ με, προσέθεσε, σφίγγων καὶ πάλιν μὲ ζωηρότητα τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου.

— Πῶς ; ὁ μικρὸς αὐτὸς κύριος εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κορσικανοῦ ; τοῦ Ἄρπαγος ; εἶπε μὲ ὀξεῖαν φωνήν, ἀντηχοῦσαν εἰς τόνον εἰρωνείας, καὶ προχωρῶν ὀλίγα βήματα, κύριός τις κοντὸς καὶ παχύς, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσέλθῃ μετὰ τοῦ κ. Μορανζῆ, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ ὁ Ἕκτωρ.

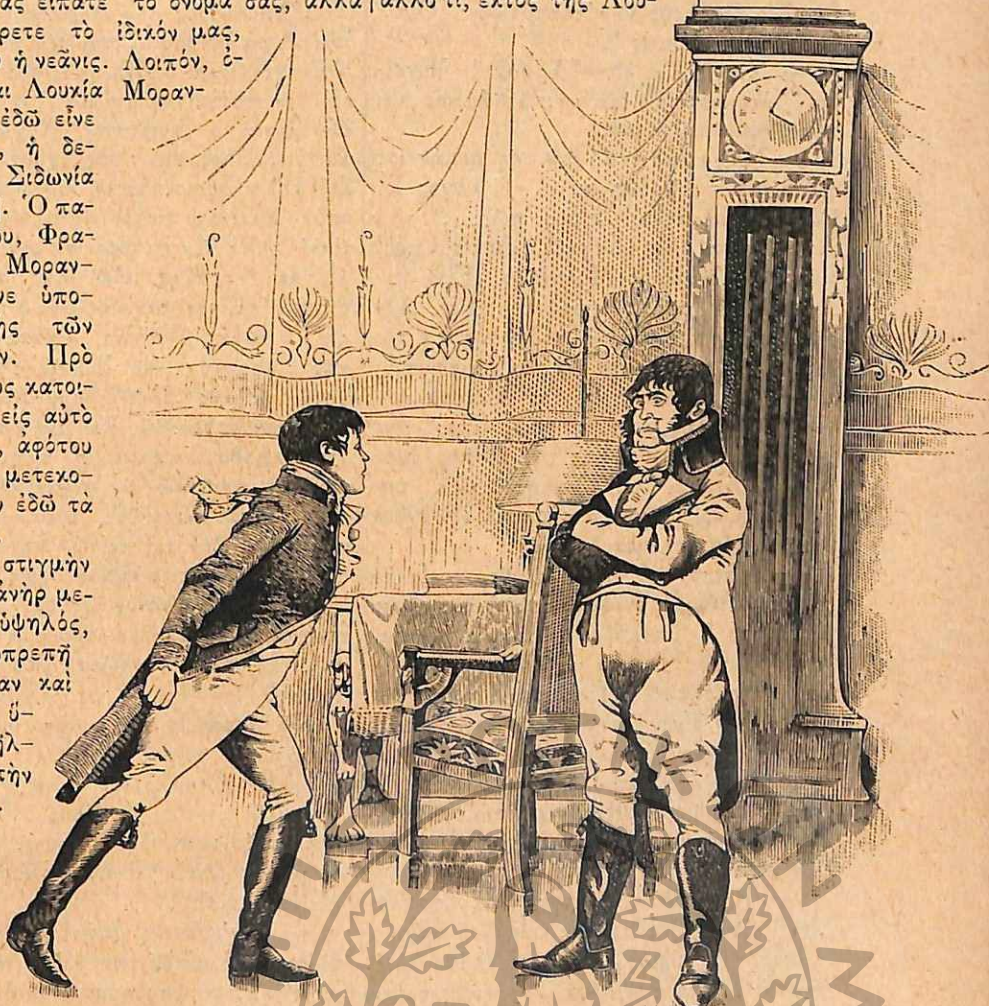

«Κύριε! θά μου δώσετε λόγον διὰ τὰς ὕβρεις σας.» (Σ. 74, στ. 6').

— Τοῦ Κορσικανοῦ ; ! τοῦ Ἄρπαγος ; ! ἀνέκραξεν οὗτος, ὁρμῶν μὲ προτεταμένους γρόνθους κατὰ τοῦ ἀγωνιστοῦ ἐκείνου. Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐξηκολούθησε μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς κανένα νὰ τον ὑβρίσῃ.

— Τί ἔπαθεν ὁ μικρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ; ὑπέλαβεν ὁ κοντὸς καὶ παχὺς κύριος· γιατί στέκεται 'στὰ νύχια σὰν τὸ κοκόρι ; Ἐπειδὴ τάχα ὠνόμασα τὸν Βοναπάρτην Κορσικανόν ; Ποῦ ὑπάρχει ἡ ὕβρις ; Εἶνε ἢ δὲν εἶνε Κορσικανός ; Ἄ, ἴσως ἐπειδὴ τὸν εἶπα Ἄρπαγα !... Καὶ μήπως δὲν εἶνε ; Μήπως δὲν ἥρπασε τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας ; Αὐτὸς ἦτο ὁ νόμιμος κληρονόμος αὐτοῦ τοῦ θρόνου ; Ὄχι ! Ἄρα τὸν ἥρπασε. Ὁ πατέρας του ἦτο βασιλεὺς ἢ αὐτοκράτωρ ; Ὄχι ! Ἄρα εἶνε Ἄρπαξ !

— Ὄχι ! δὲν εἶνε Ἄρπαξ ! Ἔγεινεν Αὐτοκράτωρ διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ.

— Ναί, μάλιστα διὰ τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ ! Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Τί λόγος !.. Ρώτησε καὶ μένα νὰ σου 'πῶ. . . .

— Ἔλα, ἔλα, Δαγκέν, φθάνει πειά ! διέκοψεν ὁ κύριος Μορανζῆς. Εἶνε περιττὸν νὰ πειράζῃς τώρα τὸ παιδί. Δὲν εἰμπορεῖς ἐπιτέλους νὰ κρατήσῃς τὰ πολιτικά σου φρονήματα διὰ τὸν ἑαυτόν σου;

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἕκτορα :

— Ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν, εἶνε ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Μόνον, βλέπετε, ποῦ διατηρεῖ κάτι παλαιὰς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι σήμερον δὲν ἔχουν διόλου πέρασιν, μὰ διόλου !

— Μάλιστα ! εἶμαι σταθερὸς εἰς τὰ πολιτικά μου φρονήματα καὶ καυχῶμαι διὰ τοῦτο ! ὑπέλαβεν ὁ παχὺς κύριος. Μὴ νομίσετε ὅτι θὰ με φοβίσῃ τώρα ἕνας ὑπηρέτης τοῦ Τυράννου !

— Δὲν εἶμαι ὑπηρέτης ! ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ ἐκμανής.

— Ἄ, ἐξέχασα ! μὲ συγχωρεῖτε. . . ἀκόλουθος ἤθελα νὰ εἴπω ! εἶπεν ὁ Δαγκέν, τονίσας τὴν λέξιν μὲ εἰρωνείαν καὶ περιφρόνησιν.

— Καὶ πάλιν, Δαγκέν, σὲ παρακαλῶ ! παῦσε ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ ἀρχειοφύλαξ. Ὁ κύριος Ἕκτωρ Ἄλβας εὑρίσκεται εἰς τὸ σπίτι μου καὶ δὲν ἐπιτρέπω εἰς κανένα νὰ τον ὑβρίσῃ ἐδῶ !

— Ἄλβας ! ἐψιθύρισεν ὁ ἀδιόρθωτος Δαγκέν. Καὶ αὐτὸς εὐγενής ! παντοῦ λοιπὸν εὐγενεῖς !

— Δὲν ἠξεύρετε δὰ ὅτι εἶνε καὶ ὁ σωτήρ μου ! προσέθεσεν ἡ Λουκία. Ὁ κύριος Ἄλβας μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας.

— Χμ! Ὡραῖος σωτήρ, μὰ τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ γιατί τάχα ; Νομίζετε ὅτι ἂν δὲν ἦταν ὁ κύριος Ἄλβας, θὰ εἴχατε σήμερον ἀνεψιάν ; Ποιὸς τὸ ξεύρει ! . .

— Μάλιστα ! δὲν βαρυέσαι ! Ἂν δὲν εὑρίσκετο αὐτός, θὰ εὑρίσκετο κανένας ἄλλος. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς εἶχε τὸν νοῦν του ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ φροντίζῃ διὰ σέ, καὶ ὄχι διὰ τὸν Κορσικανόν του, δι' ἐκεῖνον τὸν λῃστήν, τὸν τύραννον, τὸν . . .

— Κύριε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ, ὁρμῶν καὶ πάλιν ἐναντίον του καὶ προτείνων τὸν γρόνθον· ὁποιος λέγῃ κακὸν διὰ τὸν Αὐτοκράτορα, ὑβρίζει ἐμέ ! Θά μου δώσετε λόγον διὰ τὰς ὕβρεις σας !

— Τί ; μονομαχίαν ; ἀνέκραξεν ὁ Δαγκὲν γελῶν. Νὰ δὰ ἡ ὥρα ! Αὐτό μας ἔλειπε τώρα, νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ Κορσικανοῦ ! . .

— Ἂν εἶσαι τρελός, Δαγκέν, 'πέμάς το, νὰ το ξεύρουμε . . . Τί γούστο βρίσκεις νὰ θυμόνῃς τὸ παιδί ; Ἀφ' οὗ εἶνε Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος, δὲν ὀφείλει νὰ ὑπερασπίζεται τὸν κύριόν του; Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὑπάλληλος τοῦ Κράτους καὶ δὲν πρέπει νὰ νὰ ὑβρίζεται ἐδῶ μέσα ὁ Ἀνώτατος Ἄρχων. Σέβομαι τὰς ἰδέας σου· τὰς ἔχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀξιοσέβαστοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν Δημοκρατίαν· ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ σου ἐπιτρέπω νὰ τας ἐκφράζῃς ἐδῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ! Εἶσαι παλαιός μου φίλος· ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος Ἕκτωρ Ἄλβας εἶνε ἐπίσης φίλος μου . . . Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔρχεται νὰ μας βλέπῃ συχνά, ἑπομένως θὰ συναντᾶσθε ἐδῶ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναληφθοῦν παρόμοιαι σκηναί. Ἀπεναντίας ἐπιθυμῶ νὰ συναντᾶσθε καὶ νὰ συνεννοῆσθε ὡς φίλοι. Ἔλα, ἔλα, Δαγκέν· ἐγὼ δέν σε κρίνω ἀπὸ τὰ λόγια σου ! ἠξεύρω τι καρδιὰν ἔχεις ἐσύ !

— Ἔχεις δίκαιον, φίλτατε Μορανζῆ, ἀπήντησεν ὁ Δαγκέν. Εἶμαι ἀνόητος καὶ καμμίαν φορὰν ἡ γλῶσσά μου προτρέχει τοῦ νοῦ !

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἕκτορα, τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα :

— Εἶσαι καλὸ παιδὶ καὶ σ' ἐκτιμῶ ! Ἐκτιμῶ πάντοτε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπερασπίζονται τοὺς ἀπόντας. Συγχώρησέ με δι' ὅσα εἶπα πρὸ ὀλίγου καὶ ἂς γίνωμεν φίλοι !

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ, θλίβων καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα τοῦ Δαγκέν, μὲ τὴν ἰδίαν ζωηρότητα. Ναὶ μὲν ὁ θυμός του διήρκει ἀκόμη, ἀλλ' ἡ ἀνατροφή του δέν τῳ ἐπέτρεπε νὰ μνησικακήσῃ περισσότερον κατ' ἀνθρώπου ἡλικιωμένου, ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπεχώρει πρῶτος, ἀνωμολόγει τὸ ἄδικόν του καὶ ἐζήτει συγγνώμην !

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἕκτωρ ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θά τους ἐπεσκέπτετο συχνά.

— Θά σε δεχώμεθα πάντα σὰν παιδί μας ! τῷ εἶπεν ὁ ἀρχειοφύλαξ, θλίβων ἐγκαρδίως τὴν χεῖρά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ο Πολίτης Δαγκεν

Ἐν ᾧ ὁ Ἕκτωρ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ Κεραμεικόν, διερχόμενος τὰς στενὰς καὶ σκολιὰς ὁδοὺς τοῦ Ἕλους, ἤκουσεν ὄπισθέν του βῆμα βαρὺ καὶ ἐσπευσμένον, συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ μίαν ἀναπνοὴν ἀσθμαίνουσαν. . . Μετ' ὀλίγον μία χεὶρ ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ μία φωνὴ ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις :

— Τρέχεις πάρα πολύ, ὡραῖέ μου Ἀκόλουθε ! Στάσου ἂν θέλῃς ὀλίγον νὰνασάνω, καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μαζί.

Ὁ Ἕκτωρ ἐστράφη καὶ εὑρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν μπάρμπα-Δαγκέν.

— Ἄ ! εἶσθε σεῖς, κύριε ; εἶπε μὲ κάποιαν ἔκπληξιν.

— Νά μου κάμῃς τὴν χάριν, μικρὲ μου φίλε, νὰ μή με λέγῃς «κύριον». Καθὼς σοῦ εἶπε καὶ ὁ φίλος μου ὁ ἀρχειοφύλαξ, ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ πολὺ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς αὐτοὺς τίτλους. Εἶμαι ἁπλούστατα ὁ πολίτης Δαγκέν, καὶ οὔτε θέλω ἄλλον πομπωδέστερον τίτλον ! Πολλοὶ ἄλλοι ἐλησμόνησαν τοὺς ὅρκους των καὶ σήμερον πάλιν ὀνομάζονται κόμητες, καὶ δοῦκες, καὶ μαρκήσιοι, καὶ κύριοι. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πολίτης καὶ θὰ μείνω πολίτης. Λέγε με καὶ σὺ πολίτην, ἐκτὸς ἂν θέλῃς νά με λέγῃς, ὅπως ἡ ἀγαπητή μου Λουκία, μπάρμπα-Δαγκέν. Καὶ νά σου 'πῶ τὴν ἀλήθεια: αὐτὸ τὸ προτιμῶ ! . . Δὲν ἔχω, ξεύρεις, παιδιά, διότι ποτὲ δὲν ἐνυμφεύθην· καὶ εὐχαρίστως θὰ ἤθελα νά με λέγουν τοὐλάχιστον μπάρμπα ὅλα τὰ καλὰ κορίτσια καὶ ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς Γαλλίας ! Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ σὺ εἶσαι καλὸ παιδί. . . Ἀρά γε ἀπατῶμαι ;

— Δὲν πιστεύω, κύ . . . πολῖτα !

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! Ἐλπίζω, ὅτι δὲν εἶσαι ἀκόμη θυμωμένος, ποῦ ὡμίλησα ἔτσι πρωτήτερα· ὤ, αὐτὸ θά μ' ἐλυποῦσε πολύ· ἐν τούτοις μισῶ τὸν Κορσικανὸν καὶ δὲν θέλω νὰ κρύπτω τὰ αἰσθήματά μου, ὅταν εὑρίσκωμαι μεταξὺ φίλων.

— Καὶ διατί μισεῖτε τὸν Αὐτοκράτορα ; ἠρώτησεν ὁ Ἕκτωρ.

— Κ' ἐρωτᾷς ; ! τὸν μισῶ διότι μᾶς ἠπάτησε ! τὸν μισῶ διότι διέψευσεν ὅλας μας τὰς ἐλπίδας ! τὸν μισῶ διότι κατέλυσε τὴν Δημοκρατίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ καὶ τόσοι ἄλλοι εἴχαμεν ἀφιερώσῃ τὴν ζωήν μας ! Ὅταν τῷ 1789 τὸ γαλλικὸν ἔθνος ἀνεκήρυξε διὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τὰ δικαιώματά του, ἐγὼ ἤμην μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ἔλαβα μέρος εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Βαστίλλης, φανταζόμενος ὅτι, καταστρεφομένης τῆς τρομερᾶς αὐτῆς φυλακῆς, θὰ ἤρχιζε νέα ἐποχὴ ἐλευθερίας. Ἤμην νέος καὶ ὀνειροπόλος. Ἐνόμιζα — καὶ το νομίζω ἀκόμη,—ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ἐλεύθερος χωρὶς νὰ κάμνῃ κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας του. Κατόπιν ἤρχισαν αἱ ὑπερβολαὶ καὶ τὰ κακὰ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐστήθησαν τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα ἰκριώματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνέβησαν ὅλοι οἱ φίλοι μου, ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου. Τότε εἶδα ὅτι κατελύσαμεν μίαν Τυραννίαν, διὰ νὰ ἐμπέσωμεν εἰς ἄλλην πολὺ χειροτέραν... Ηὐχήθην νὰ παρουσιασθῇ ἕνας Σωτὴρ καὶ νὰ σώσῃ τὸ Ἔθνος ἀπὸ τὸ βάραθρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῇ. Ὁ Σωτὴρ αὐτὸς ὑπῆρχε· τὸν ἐγνώριζα, τὸν ἀγαποῦσα· ἡ πρὸς αὐτὸν πεποίθησίς μου ἦτο ἀπεριόριστος. Ἦτο μεγαλοφυὴς ἄνθρωπος ! ἤξευρε νὰ προσελκύῃ τοὺς ἀνθρώπους· ἠμποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ σεβασθῇ καὶ νὰ προστατεύσῃ τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν ἀντὶ τόσου αἵματος. Ἀλλὰ δέν το ἠθέλησεν ! Ἡ φιλοδοξία του δὲν ἱκανοποιεῖτο μὲ τὸν τίτλον τοῦ Στρατηγοῦ ! δέν τῳ ἔφθανεν ὁ τίτλος τοῦ Ὑπάτου ! ἤθελε καὶ τὸν τίτλον τοῦ Αὐτοκράτορος ! Χά, χά, χά ! ὁ πολίτης Βοναπάρτης Αὐτοκράτωρ !... ὤ, τὸν μισῶ !

[Ἕπεται συνέχεια].

Γρηγοριος Ξενοπουλος

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυπουῆ*.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

21 Φεβρουαρίου.

ΝΕΚΦΡΑΣΤΟΣ ἦτο ἡ χαρὰ τῆς Διαπλάσεως, ὅταν μοὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἀπὸ σήμερον συγκατελέχθη μεταξὺ τῶν φίλων της καὶ ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ὁ Βασιλόπαις Χριστοφόρος. Σήμερον ἀκριβῶς ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ὁ κ. Λαμπάκης καὶ κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, Τὸν ἐνέγραψε συνδρομητήν.

Πόσον δικαιολογῶ τὴν χαρὰν τῆς Διαπλάσεως καὶ πόσον τὴν συμμερίζομαι !.. Εἶνε πραγματικῶς ἐξαιρετικὴ ἡ βασιλικὴ αὕτη εὐμένεια καὶ ἐκτίμησις. Ἂν καθ' οἱονδήποντε τρόπον ἐχρειάζετο τὴν Διάπλασιν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ἠδύνατο νὰ παραγγείλῃ μίαν συνδρομὴν ἀνεπισήμως καὶ ἀνωνύμως. Ἀλλὰ τὸ νὰ στείλῃ ἐκ μέρους Της εἰς τὸ Γραφεῖον μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ἐγγραφῇ ρητῶς ὁ Βασιλόπαις Χριστοφόρος, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν θέλει νὰ κρύψῃ τὴν πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐκτίμησίν Της, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ την φανερώσῃ καὶ διὰ τῆς ὑψηλῆς ταύτης τιμῆς νὰ μας ἐγκαρδιώσῃ εἰς τὸ ἔργον μας καὶ νὰ μας ἐνθαρρύνῃ. Θέλει νὰ μάθωμεν ὅτι μᾶς ἀναγινώσκει καὶ ὁ Βασιλόπαις Χριστοφόρος καὶ διὰ τῆς ἐπισήμου ἐγγραφῆς Του μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ το εἴπωμεν καὶ πρὸς τοὺς μικρούς μας φίλους. Ναί ! τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον μὲ τόσην ἀγάπην καὶ εὐχαρίστησιν ἀναγινώσκουν ὅλοι οἱ Ἑλληνόπαιδες, θὰ εὑρίσκεται τώρα καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βασιλόπαιδος. Τὸ ἔκριναν ἄξιον τῆς ὑψηλῆς ταύτης τιμῆς ἡ Βασίλισσα καὶ Αὕτη ἐχάρισεν εἰς τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως συνάδελφον τὸν Υἱόν Της. Ὁποία τιμὴ καὶ δι' ἡμᾶς, ὁποία τιμὴ καὶ δι' αὐτούς !

Ἤκουσα πολλάκις νὰ λέγουν περὶ βιβλίων γενικῆς καὶ πανθομολογουμένης ἐπιτυχίας : «Ἀναγινώσκεται μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων, μέχρι τῆς τελευταίας καλύβης.» Τοῦτο ἀκριβῶς δύναται τις νὰ εἴπῃ σήμερον περὶ τῆς Διαπλάσεως. Ἀπὸ τοῦ Βασιλόπαιδος μέχρι τοῦ πτωχοῦ χωρικοῦ μαθητοῦ, ἀπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ κέντρου καὶ τοῦ στύλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μέχρι τῶν ἀπωτάτων αὐτοῦ ἐσχατιῶν, οἱ Ἑλληνόπαιδες ὅλοι οἱ ἀναγινώσκοντες, μίαν ἔχουν καλὴν φίλην, γλυκεῖαν ὡς μητέρα καὶ διδακτικὴν ὡς παιδαγωγόν, τὴν Διάπλασιν. Εἰς τὰ τόσα περιφανῆ δείγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως, τῶν ὁποίων ἑκάστοτε ἔτυχεν ἡ Διάπλασις, ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα ηὐδόκησε σήμερον νὰ ἐπιθέσῃ τὴν βασιλικὴν Αὐτῆς σφραγίδα.

* * *

Πόσον δὲ ἑλληνοπρεπῶς ἀνατρέφει τὰ τέκνα Της ἡ Βασίλισσά μας καὶ ὑπὸ ποίων ἰδεῶν ἐμφορεῖται, ἀποδεικνύει καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ Βασιλόπαιδος.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔγραψεν ὡς ἑξῆς τὴν διεύθυνσιν τοῦ νέου συνδρομητοῦ: «Πρὸς τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα, τὸν πρίγκιπα Χριστοφόρον, Ἀνάκτορα.» Ἀλλ' ὁ κ. Λαμπάκης διώρθωσεν ἀμέσως, εἰπών :

— Ὄχι πρίγκιπα, ἀλλὰ βασιλόπαιδα. Οὕτω θέλει νά τον λέγουν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, διότι δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ξενικοὺς τίτλους !

Ἤθελα νὰ το σημειώσουν αὐτὸ μερικοὶ ξενομανεῖς ... καλά, μὰ πολὺ καλά.

—

24 Φεβρουαρίου.

Καθαρὰ Δευτέρα . . .

Ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰκούσω τὸ «Κύριε τῶν Δυνάμεων» διὰ νὰ το πιστεύσω.

Συνήθως ἡ Καθαρὰ Δευτέρα, ἡ τόσον διασκεδαστικὴ καὶ θορυβώδης, εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς Ἀποκρηᾶς. Ἀλλὰ μήπως ἐφέτος ἐνοήσαμεν Ἀποκρηάν ; Ἐκτὸς τῶν παιδίων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶδεν εἰς τὸ Φάληρον μία φίλη μας, καὶ τὴν ἀναισθησίαν τῶν ὁποίων ἐδικαιολόγει διὰ τῆς ἡλικίας των, ποῖος ἄλλος, ἔχων αἴσθημα καὶ συνείδησιν, ἐμασκαρεύθη, ποῖος διεσκέδασε, ποῖος ἐχάρη ; Κατήφεια καὶ ἀγωνία ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα. Ψυχρὰ καὶ σιωπηλὴ καὶ κατηφὴς καὶ ἀγωνιώδης παρῆλθεν ἑπομένως καὶ ἡ Καθαρὰ Δευτέρα. Ἡ Σαρακοστὴ —ἡ ὁποία τόσον μοῦ ἀρέσει . . .— ἐγκαθιδρύθη ἀνεπισήμως καὶ ἀθορύβως — ἴσως ὅπως ἁρμόζει εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, κατὰ τὴν ὁποίαν «ἀποθέτομεν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυόμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτὸς» ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία.

Παρεκάλεσα κ' ἐγὼ τὸν Κύριον τῶν Δυνάμεων νὰ γίνῃ μεθ' ἡμῶν καὶ νὰ μας βοηθήσῃ. Εἶχα λόγους νὰ το κάμω ἐφέτος μὲ περισσοτέραν κατάνυξιν καὶ θέρμην . . . Μόνον ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων θὰ μας κάμῃ νὰ ἑορτάσωμεν Πάσχα εὐφρόσυνον καὶ σωτήριον !

—

1 Μαρτίου

Ὁ μικρὸς Τάκης, ἀναγνώσας σήμερον εἰς τὴν Διάπλασιν τῆς ὁποίας εἶνε ἐνθουσιώδης φίλος, ὅτι ἐνεγράφη συνδρομητὴς ὁ Βασιλόπαις Χριστοφόρος, ἀνήγγειλε τὴν μεγάλην εἴδησιν πρὸς τὴν μητέρα του ὡς ἑξῆς :

— Μαμμά ! Ὡς καὶ ἡ Βασίλισσα ἀκόμη ἐξεσπάθωσε !

* * *

«Προσεύχου ὡς νά σε ἤκουον οἱ ἄνθρωποι· ὁμίλει ὡς νά σε ἤκουεν ὁ Θεός.»

Φ.

ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

Πρῶτον θά σας εἴπω ποῖον ἦτο τὸ ἐλάττωμα τῆς γιαγιᾶς μου.

Ἡ γιαγιά μου—ἡ μακαρίτισσα—ἦτο ὀλίγον ὑπερβολική — ὑπερβολικὴ εἰς ὅλα της : εἰς τὴν λύπην της, εἰς τὴν χαράν της, εἰς τὰς κρίσεις της, εἰς τὴν φωνήν της, εἰς τὰς χειρονομίας της, εἰς τὰς αντιπαθείας της καὶ εἰς τὴν ἀγάπην της.

Μὲ τὸ παραμικρὸν δυσάρεστον, συνέδεε τὰς χεῖρας μὲ τόσην ἀπελπισίαν, ἡ φωνή της εὕρισκε τόνους τόσον θρηνώδεις, τὰ ματάκια της τὰ γαλανὰ ὑγραίνοντο μὲ τόσην εὐκολίαν, καὶ ἐν γένει εἰς τὴν στάσιν της καὶ εἰς τὴν μορφήν της ἔδιδεν ἔκφρασιν τόσον ἀλγεινήν, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τῆς συνέβη τὸ μεγαλήτερον δυστύχημα.

Καὶ ὅμως ἐπρόκειτο περὶ τῆς θραύσεως ἑνὸς ποτηρίου ἢ τῆς ἀπωλείας μιᾶς δακτυλήθρας . .

Μὲ τὸ παραμικρὸν εὐχάριστον πάλιν, ἐκροτοῦσε τὰς χεῖρας μὲ τόσην χαράν, ἡ φωνή της ἀντήχει τόσον εὔθυμος, τὰ

ματάκια της ἔλαμπον μὲ τόσην ζωηρότητα καὶ τὸ ὅλον της ἐξέφραζε τόσην εὐδαιμονίαν, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἐκέρδισε τοὐλάχιστον τὸ Λαχεῖον τῆς Τραπέζης.

Καὶ ὅμως ἐπρόκειτο περὶ τῆς εὑρέσεως μιᾶς δακτυλήθρας ἢ περί ἑνὸς καλοῦ βαθμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔλαβα τυχὸν εἰς τὸ σχολεῖον . . .

Κεὶ τώρα ποῦ ἠξεύρετε τὸ μοναδικὸν ἐλάττωμα τῆς γιαγιᾶς μου, ἀκούσατε καὶ τὰ ἰδικά μου· θά σας παρακαλέσω ὅμως νὰ μὴ σπεύσετε νὰ σχηματίσετε κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ, διότι σᾶς προειδοποιῶ ὅτι ἔκαμα τὰ δυνατά μου διὰ νὰ διορθωθῶ. Λοιπὸν ἤμουν: λαίμαργος, ὀκνηρός, ἀμελής, ἀδιάκριτος, φλύαρος, περίεργος, ἀκριτόμυθος, ἀκατάστατος, σπάταλος ...

Ὁλόκληρον κομβολόγιον ἐλαττωμάτων τελοσπάντων, ὑπὸ μορφὴν παιδίου δεκαετοῦς, ὀνομαζομένου Πέτρου! . .

Καὶ ἄν με ἐρωτήσετε: Μὰ πού το ἠξεύρεις ὅτι εἶχες τόσα πολλὰ καὶ φρικτὰ ἐλαττώματα, ἀφ' οὗ τὸ γνῶθι σαυτὸν εἶνε κάπως δύσκολον; Θά σας ἀπαντήσω: Τὸ ἠξεύρω, διότι ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά μού τα ἀπεκάλυψε καί μού τα εἶπεν ἡ γιαγιά μου.

Καὶ φαντάζεσθε πλέον τί ἔκαμνε κάθε φορὰν ποῦ ἀνεκάλυπτεν ἀπὸ ἕν! Καὶ μὲ τὸ δίκηο της πλέον, διότι δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ ποτηρίου, οὔτε περὶ δακτυλήθρας.

— Πώ! πώ! παιδάκι μου! πώ, πώ, Πέτρο μου! Εἶσαι λαίμαργος, Μή, παιδί μου, νά σε χαρῶ! Ἡ λαιμαργία εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα!

Ἄλλην ἡμέραν πάλιν:

— Ἄχ! ἀχ! ὤιμέ! ὤιμέ! Πέτρο μου, εἶσαι ὀκνηρός. Μὴ γιὰ τὸ Θεό, παιδί μου! Ἡ ὀκνηρία εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα!

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα νέα ἔκρηξις:

—Ὤ, ὤ! συμφορά μου! Τί βλέπω, Πέτρο μου; Εἶσαι, ἀμελής, παιδί μου! Μή, Πέτρο μου, νά σε χαρῶ. Ἡ ἀμέλεια εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ἄλλη βόμβα:

— Οὔ! οὔ! οὔ! Εἶσαι ἀδιάκριτος! Πάει, ἐχάθηκες! Ἡ ἀδιακρισία εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα!

Καὶ οὕτω καθεξῆς, διὰ κάθε νέον ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυπτε ἤ ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυπτεν εἰς ἐμέ. Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπελπισίας, ἐνόμιζα ὅτι εἶμαι τὸ ἐλεεινότερον παιδὶ τοῦ κόσμου, ὁ χειρότερος ἔγγονος τῆς ὑφηλίου· καὶ διὰ νὰ μὴ λυπῆται τόσον ἡ γιαγιά μου, ἔκαμνα τὰ δυνατά μου νὰ διορθόνωμαι ἀπὸ τὰ παλαιά μου ἐλαττώματα. Ἀλλὰ συγχρόνως φαίνεται ὅτι ἀποκτοῦσα νέα, διότι δὲν παρήρχετο σχεδὸν ἑβδομὰς χωρὶς νά μου ἀποκαλύψῃ ἀπὸ ἕνα ἡ γιαγιά μου καὶ χωρὶς νὰ τ' ὀνομάσῃ στερεοτύπως τὸ χειρότερον ἐλάττωμα!

Αὐτὸ μοῦ ἐφαίνετο κάπως περίεργον. Τί διάβολον, ἔλεγα· ἐγὼ ἔτυχε νὰ ἔχω ὅλα τὰ χειρότερα ἐλαττώματα; Καὶ τέλος πάντων, ἂν ὅλα ἦσαν τόσον χειρότερα, ποῖον ἦτο τὸ χειρότερον τῶν χειροτέρων, διὰ νὰ το ἠξεύρω;

Ἡ γιαγιά μου δὲν ἦτο δυνατὸν νά μου εἴπῃ· ὅλα αὐτὴ τὰ εἶχε διὰ χειρότερα. Ἡ ὑπερβολικότης τοῦ χαρακτῆρός της, δέν την ἄφινε νὰ ἔχῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ συγκρίσεως. Μητέρα δὲν εἶχα· μόνον ὁ πατέρας μοῦ ἔμενε καὶ εἰς αὐτὸν κατέφυγα.

Ὁ πατέρας μου ἦτο πολὺ σοβαρὸς καὶ πολὺ ὀλιγόλογος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸν καιρὸν μάλιστα ποῦ ἀπέθανεν ἡ μητέρα μου, τὰ λόγια του ἦσαν καθεαυτὸ μετρημένα.

— Δέν μου λέτε, μπαμπᾶ, σᾶς παρακαλῶ· τοῦ εἶπα· ξεύρετε ποῖον εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα;

Ἡ ἐρώτησις ἦτο πολὺ ἀπότομος καὶ ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἀπροετοίμαστος, ὁ πατέρας μου δὲν ἤξευρε τί νά μου ἀπαντήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐσκέφθη καί:

— Τὰ ἐλαττώματα εἶνε τόσῳ πολλά! μοῦ εἶπε. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὅλα εἶνε κακά· ποῖον εἶνε τώρα τὸ χειρότερον, μοῦ φαίνεται κάπως δύσκολον νὰ ποφανθῇ κανείς.

— Μὰ ξεύρετε γιατί σας ἐρωτῶ;

— Ὄχι.

— Νά: ἡ γιαγιά, κάθε ἐλάττωμά πού μου βρίσκει, μοῦ λέγει ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον. Εἶμαι ὀκνηρός; Ὤ, ἡ ὀκνηρία εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα! Εἶμαι ἀμελής; Τότε εἶνε ἡ ἀμέλεια. Εἶμαι ἀδιάκριτος; Τότε εἶνε ἡ ἀδιακρισία... Τέλος πάντων, ἤκουσα τόσα πολλὰ ἐλαττώματα νὰ εἶνε τὰ χειρότερα, ὥστε δὲν ἠξεύρω ποῖον εἶνε πραγματικῶς!

Ὁ πατέρας μου ἐχαμογέλασε καί μου εἶπεν:

— Ἡ γιαγιά σου, παιδί μου, ἔχει δίκηο! Τὸ χειρότερον ἐλάττωμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει κανείς. Ἂν ἔχῃ πολλά, τότε πολλὰ εἶνε τὰ χειρότερα ἐλαττώματα. Ἂν ἔχῃ ὀλίγα, τότε εἶνε ὀλίγα τὰ χειρότερα. Ἂν ἔχῃ ἕνα μόνον· τότε αὐτὸ εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα. Ἂν συλλογισθῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἂν λάβῃς ὑπ' ὄψιν σου ὅτι καὶ τὸ παραμικρότερον ἐλάττωμα εἰμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀνυπολογίστους δυστυχίας, τότε θὰ ἐννοήσῃς τὴν λογικὴν καὶ τὴν ὑπερβολὴν τῆς γιαγιᾶς σου. Τελοσπάντων, διατί ζητεῖς τὸ χειρότερον ἐλάττωμα; Διὰ νά το διορθώσῃς βέβαια, διὰ νά το πολεμήσῃς. Ἐλοιπόν, ἀφ' οὗ εἶνε δύσκολον νά το ἠξεύρῃς αὐτό, πολέμησέ τα ὅλα, διόρθωσέ τα ὅλα, καὶ θὰ εἶσαι μέσα!

Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπροσπάθησα νὰ κάμω. Ἂν τώρα τὸ κατόρθωσα ἐντελῶς, δὲν ἠξεύρω. Δυστυχῶς δὲν ζῇ ἡ γιαγιά μου, διὰ νά μου εἰπῇ. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Μοιάζει σὰν ὄρνιθα μικρὴ
τ' ὡραῖο περιστέρι,
μὲ ράμφος ὅμως πιὸ μακρὺ
καὶ μὲ πτερὰ μεγάλα,
πετάει καὶ ζῇ σὰν τἄλλα
πουλάκια ταῖρι-ταῖρι.

Καὶ τἀγαποῦν παραπολὺ
'ς ὅλα τῆς Γῆς τὰ μέρη . . .
γιατ' εἰμπορεῖ κ' ἐπιστολὴ
σὰν ἄξιος ταχυδρόμος
—ὤς τὴ φωλιά του ὅμως—
ἀπὸ μακρυὰ νὰ φέρῃ.

Ἀλλὰ κι' αὐτὸ παραπολὺ
μᾶς ἀγαπᾷ καὶ μένει
εἰς τοῦ σπιτιοῦ μας τὴν αὐλὴ,
ὅπου γεννᾷ πουλάκια . . .
μὲ δυὸ τυφλὰ ματάκια
καὶ σάρκα γυμνωμένη.

Ἀλλ' οἱ γονεῖς των μὲ στοργὴ
τὰ σκέπουν, τὰ κοιμίζουν
καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τους φαγὶ
γλυκύτατο σὰν γάλα,
ὥς νὰ γινοῦν μεγάλα,
φιλῶντας τὰ ποτίζουν.

Κ' εἶνε πουλὶ εὐλογητὸ
τἀθῶο περιστέρι·
γιατὶ 'στοῦ Νῶε τὴν Κιβωτὸ
ἐλιᾶς κλαδὶ εἶχε φέρῃ·
καὶ τ ἅ γ ι ο Π ν ε ῦ μ α πτερωτὸ
σὰν περιστέρι ἐφάνη
'στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 70)

«Μίαν ἡμέραν μᾶς ἦλθαν ὅλαι αἱ ἐσωτερικαὶ ἑνὸς Παρθεναγωγείου. Ἄλλαι ἦσαν μελαγχροιναί, ἄλλαι ξανθαί, ἄλλαι πυρραί. Ἀγγλίδες, Γαλλίδες, Ρωσσίδες, Γερμανίδες, Ἑλληνίδες — ὅλαι ὅμως καθαραὶ καὶ κομψαί. Πόσα εὔμορφα χεράκια μοῦ προσέφεραν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἕνα σωρὸ πράγματα! Ἐπῆγα νὰ σκάσω . . .

«Ἀφ' οὗ ἐπρογευμάτισαν, αἱ μικραί μου φίλαι ἤρχισαν νὰ παίζουν καὶ ἠθέλησαν νὰ λάβω μέρος κ' ἐγώ. Ἠναγκάσθην νὰ τρέξω καὶ νὰ πηδήσω μαζί των. Τὸ ἔκαμα ἀπὸ εὐγένειαν, διὰ νὰ τας εὐχαριστήσω· διότι τὸ στομάχι μου ἦτο πολὺ βαρὺ καὶ ἤθελα μᾶλλον νὰ ναπαυθῶ παρὰ νὰ παίξω. Ἐπὶ τέλους αἱ μαθήτριαι ἔφυγαν καὶ μὲ ἄφησαν ἥσυχη.

«Ἦλθε τὸ βράδυ καὶ ἐγυρίσαμεν εἰς τὸν σταῦλον. Τὸ κεφάλι μου ἦτο ζεστὸν καὶ ἀπεναντίας ὅλον τὸ σῶμά μου κρύον· τὸ δὲ στομάχι μου ἐπονοῦσε τόσον δυνατά που μου ἐφαίνετο ὅτι θὰ ποθάνω.

«— Μητέρα! μητέρα! ἔλεγα· εἶμαι πολὺ ἄρρωστη.

«— Ναί· ἔχεις μιὰ πολὺ κακὴ ἀρρώστεια — τὴν ἀρρώστεια τῶν λαιμάργων. Ποιὸς θέλεις τώρα νά σε λυπηθῇ; Ὑπάρχει μεγαλητέρα ἐντροπή, παρὰ νὰ ἐξακολουθῇ κανεὶς νὰ τρώγῃ καὶ ἀφ' οὗ χορτάσῃ, μόνον δηλαδὴ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τρώγῃ;

«— Δὲν θά το ξανακάμω, μητέρα μου, σοῦ το ὑπόσχομαι . . . Ἀλλὰ μή μ' ἀφήσῃς νὰποθάνω! Μητέρα, 'πέ μου, θὰποθάνω;

«— Δὲν ἠξεύρω τίποτε. Αὐτὸ τὸ παθαίνουν καμμιὰ φορὰ ἡ γίδες ποῦ παρατρώγουν· θὰ ἰδοῦμε!»

«Ἐν τούτοις ἡ μητέρα μου μ' ἐπεριποιεῖτο καὶ μ' ἔτριβε ὅλην τὴν νύκτα διὰ νὰ ζεσταθῶ. Ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθην καὶ ὅταν ἐξύπνησα τὸ πρωΐ, ἀπόρησα πολὺ πῶς δὲν ἤμουν πεθαμένη. . .

«Ἡ μητέρα μοῦ ἐπέβαλε δίαιταν πολὺ αὐστηρὰν καὶ πολλὲς φορές, ὅταν μοῦ ἐπανῆλθεν ἡ ὄρεξις καὶ ἤρχισα πάλιν νὰ τρώγω, μοῦ ἔτραβοῦσε τὸ χόρτον ἀπὸ τὸ στόμα, φοβουμένη μήπως μὲ βλάψῃ. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πάθω πάλιν τὰ ἴδια. Τὸ μάθημα ποῦ ἔλαβα, μ' ἐθεράπευσεν ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν.»

ΙΓ'.

«Ἐπέρασε τὸ τόσον εὐχάριστον καλοκαῖρι καὶ ἦλθε τὸ φθινόπωρον. Δὲν ἔκαμνε πλέον ζέστην· δὲν ὑπῆρχον πλέον ἄνθη· δὲν ἐπετοῦσαν πλέον πεταλοῦδαι, δὲν ἐβομβοῦσαν μέλισσαι, δὲν ἐκελαδοῦσαν πουλιά. Αἱ ὡραῖαι χελιδόνες ἔφυγαν ὅλαι μαζί, κυνηγοῦσαι τὸ καλοκαῖρι, τὸ ὁποῖον ἄφινε τώρα τὰ κλίματά μας. Τὸ ἴδιον ἔκαμαν καὶ οἱ πελαργοί.

«Τὰ δένδρα δὲν ἦσαν πλέον πράσινα· ἄλλα ἔγειναν κίτρινα, ἄλλα κόκκινα καὶ ἄλλα καφέ. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν εὔμορφα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤλλαξαν πάλιν, καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κίτρινα καὶ τὰ κόκκινα καὶ τὰ καφὲ ὑπεχώρησαν εἰς ἄλλο ἐλεεινὸν χρῶμα, τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε πολὺ μὲ τὴν γούναν τῆς Ρούσας. Κατόπιν ἔπνευσεν ἄνεμος δυνατὸς καὶ συνεπῆρεν ὅλα τὰ φύλλα, καὶ τὰ κακόμοιρα τὰ δένδρα ἀπέμειναν γυμνὰ καὶ ἰσχνά, ἐν ᾧ οἱ δρόμοι καὶ τὰ λειβάδιά μας ἐστρώθησαν ἀπὸ φύλλα ξηρά.

«Κατόπιν ἦλθαν βροχαί. Δὲν ὑπῆρχαν πλέον περιπατηταί. Τὰ καθίσματα καὶ τὰ τραπέζια τὰ ἐπροφύλαξαν ὑπὸ στέγην. Καὶ ἡμεῖς δὲν ἐξηρχόμεθα σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸν σταῦλον.

«Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ εἶδα χιόνι, ἐνόμισα πως ἔπιπτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ζάχαρι ἢ ἀλάτι. Μίαν ἡμέραν που μ' ἔβγαλεν ἔξω ὁ βοσκός μας—βεβαίως διὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἔκπληξίν μου,— — ἔτρεξα νὰ γλύψω τὸ ἄσπρον ἐκεῖνο πρᾶγμα που ἔβλεπα εἰς τὸ λιβάδι. Ἀλλοίμονον! δὲν ἦτο οὔτε ἀλάτι, οὔτε ζάχαρι! καὶ μέσα εἰς τὸ στόμα ἐγίνετο νερὸν τόσῳ κρύον, μὰ τόσῳ κρύον, ποῦ μου ἐπονοῦσεν ἡ γλῶσσα ... Παρετήρησα ὁμοίως ὅτι τὸ ὡραῖον ρυάκιον, ποῦ ἔτρεχεν ἐκεῖ πλησίον, εἶχε γίνῃ σκληρὸν σὰν γυαλὶ καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ κελαρίζῃ.

«—Ὤ, τί ἄσχημον πρᾶγμα, τί λυπηρόν! ἔλεγα πρὸς τὴν μητέρα μου. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε πειὰ γαλάζιος· ὁ ἥλιος ἐχάθη· χόρτον δὲν ὑπάρχει πουθενά· μονάχα χιόνι παντοῦ— καὶ τὸ ρυάκι δὲν λέγει πειὰ τίποτε!

«—Τὸ χιόνι θὰ λυώσῃ, ἀπήντα ἡ μητέρα μου· τὸ χόρτον θὰ ξανάλθῃ, ὁ ἥλιος θὰ ξαναφανῇ καὶ τὸ ρυάκι θὰ ξαναρχίσῃ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κελαδῇ. Ὁ χειμῶνας θὰ περάσῃ, θὰ ἔλθῃ ἡ ἄνοιξις καὶ τότε νὰ ἰδῇς πάλιν τί ὡραῖα ποῦ θὰ εἶνε!»

«Δὲν ἠμποροῦσα νὰ το πιστεύσω! Μοῦ ἐφαίνετο ἀδύνατον· μοῦ ἐφαίνετο ὅτι θὰ κάμνῃ αἰωνίως ψῦχος, ὅτι θὰ βασιλεύῃ αἰωνίως ἡ κατήφεια καὶ ἡ ἐρημία. Ἐσκεπτόμην ὅμως πόσον εὐεργετικὸν πρᾶγμα εἶνε διὰ τὰς γίδας νὰ ἔχουν καλοὺς καὶ προβλεπτικοὺς κυρίους, ὅπως ἡμεῖς, διὰ νὰ ταις κάμνουν ζεστοὺς σταύλους καὶ νὰ κόπτουν χόρτον πολύ, νὰ το φυλάττουν καὶ νὰ το δίδουν εἰς τὰς γίδας, ὅταν δὲν φυτρόνῃ πλέον εἰς τοὺς ἀγρούς . . .

«Ὁ χειμὼν ἐπερνοῦσε σχετικῶς καλά· ὁ σταῦλός μας ἦτο πολὺ ζεστὸς καὶ καθὼς μάλιστα ἡ μητέρα μου μ' ἐκρατοῦσε σφιγκτὰ εἰς τὴν ἀγκαλιά της, δὲν ὑπέφερα διόλου ἀπὸ ψῦχος. Ναὶ μὲν ἐστενοχωρούμην κλεισμένη αἰωνίως εἰς τὸ σπίτι· ἀλλὰ ἐκοιμώμην πολύ, ἐχόρταινα ὕπνον καὶ ἔβλεπα τὰ ὡραιότερα ὄνειρα.

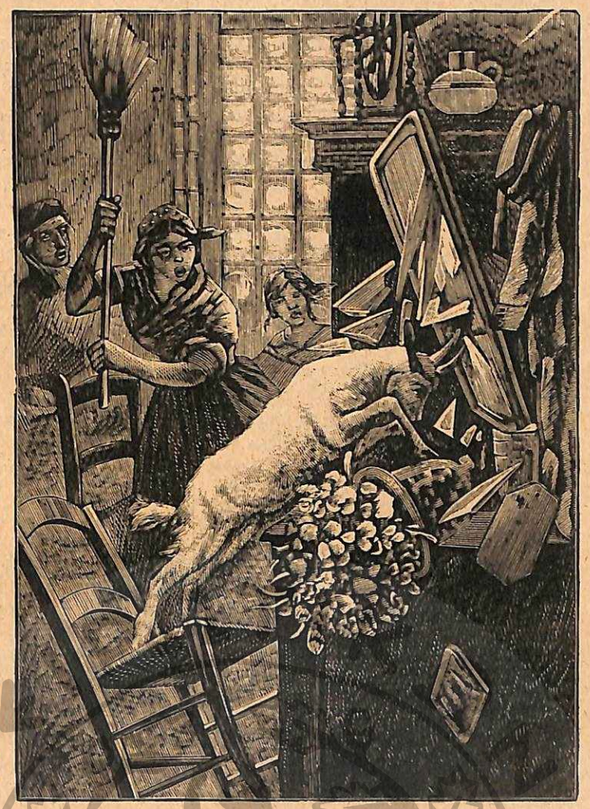

«Ἡ κυρία Μὶλχ τρέχει ἀμέσως, μὲ μία σκούπα 'στὸ χέρι.» (Σ.78, στ.6').

Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο καλοκαῖρι, ὅτε ἐβγαίναμεν ἔξω καὶ ἐπαίζαμεν εἰς τὰ λειβάδια. Μόνον ὅταν ἐξυπνοῦσα ἔβλεπα μὲ λύπην μου ὅτι τὸ ὡραῖον αὐτὸ ὄνειρον, ἦτο . . . μόνον ὄνειρον!»

ΙΑ'.

«Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ ἄνοιξις! Ὅλα ὅσα μοῦ προεῖπεν ἡ μητέρα μου, ἔγειναν: τὸ χιόνι ἐγείνε νερὸν καὶ ἔφυγε· ὁ ἥλιος ἐξαναφάνη εἰς τὸν γαλάζιον οὐρανόν· τὸ ρυάκι ἤρχισε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κελαδῇ· τὸ χορτάρι ἐφύτρωσε, τὰ δένδρα ἐγέμισαν φύλλα καὶ ἕνα μεγάλο πουλί, πρῶτα-πρῶτα, ἄρχισε νὰ λέγῃ ἕνα παράξενον τραγοῦδι:

«Κούκου! Κούκου! Κούκου!

«Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπεν ὅτι φωνάζει τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ το μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος... Ὕστερα ἦλθαν οἱ κόσσυφοι, ποῦ κελαΐδοῦν πολὺ ὡραῖα, καὶ διάφορα ἄλλα πουλιά. Ἀλλὰ τὰ ἔβαζε κάτω ὅλα μὲ τὸ ὡραῖόν της τραγοῦδι ἡ ἀηδών.

«Ὤ, τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ ἄνοιξις! τὸ χορτάρι εἶνε νέον, τὰ φύλλα νέα, τὰ ἄνθη νέα. Καὶ ὁ ἥλιος ἀκόμη φαίνεται νέος, ἂν καὶ δὲν εἶνε. Ὤ, τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ ἄνοιξις!

«Μίαν ἡμέραν εἶδα ὅτι πολλὰ δένδρα εἶχαν γίνῃ κάτασπρα. Ἐφοβήθηκα πολύ, διότι ἐνόμισα ὅτι ξαναἦλθε πάλι τὸ χιόνι. Ἀλλ' ἦταν ἕνα χιόνι ἀπὸ ἄνθη λευκά, ποῦ εὐωδιάζουν πολὺ καὶ εἶνε νοστιμώτατα. Ὅταν ἐπερνούσαμεν κάτω ἀπὸ τὰ χιονισμένα αὐτὰ δένδρα, ἔτρωγα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τὰ ἄνθη ποῦ ἔπιπταν εἰς τὴν γῆν.

«Ἤμην ἑνὸς ἔτους καὶ ἦτο ἡ δευτέρα ἄνοιξις ποῦ ἔβλεπα εἰς τὴν ζωήν μου. Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἤμην τόσον μικρά, ὥστε οὔτε τὴν εἶδα, οὔτε τὴν ἐνόησα. Πρέπει νὰ δοκιμάσῃ κανεὶς τὸν χειμῶνα μὲ τὰ ψύχη του, διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν γλύκαν τοῦ Μαΐου· καὶ πρέπει νὰ φάγῃ κανεὶς διὰ πολὺν καιρὸν ξηρὸν χορτάρι διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν νοστιμάδαν τοῦ χλωροῦ.

«Καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη πολὺ σπουδαῖον. Τώρα πειὰ εἶχα κέρατα· ὄχι βέβαια μεγάλα σὰν τῆς μητέρας μου, ἀλλὰ πολὺ ὡραῖα. Φανταζέσαι τὴν χαράν μου, ὅταν τὰ εἶδα διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ νεροῦ! Χίλιες φορὲς τὴν ἡμέραν ἔτρεχα νὰ καθρεπτισθῶ καὶ ἤμουν τόσον ὑπερήφανη διὰ τὰ κέρατά μου, ὥστε δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος νὰ εὕρω τὸν λύκον! Εἶχα γίνῃ φιλόνεικος, ἐπίτηδες διὰ νὰ τα δείχνω· τὰ ἔδειχνα εἰς τὰς ἀγελάδας, τὰ ἔδειχνα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. Ἐγελοῦσαν· ἀλλ' ἡ μητέρα μου, ὦ αὐτὴ δὲν ἐγελοῦσε!.. Μοῦ ἔλεγεν ὅτι τὰ κέρατα δὲν εἶνε ὅπλον ἐπιθετικόν, ἀλλὰ ὅπλον ἀμυντικόν — τοὐλάχιστον διὰ τὰς καλὰς γίδας· μ' ἐφοβέριζε δὲ ὅτι θὰ μου πέσουν, ἂν ἐξακολουθήσω νὰ κάμνω κατάχρησιν αὐτῶν. Ὁ φόβος μὴ χάσω τὰ κέρατα, τὰ ὁποῖα πρὸ τόσου καιροῦ ἐποθοῦσα, μ' ἔκαμε νὰ μετριάσω ὀλίγον τὸ ἀρειμάνιον ὕφος μου. Μίαν ἡμέραν ὅμως παρεσύρθην εἰς μίαν μάχην πολὺν κακήν, καὶ ἰδοὺ πῶς:

«Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐσφουγγάριζαν ὅλον τὸ σπίτι ἦτο ἀνοικτὸν καὶ ἐμβῆκα. Κινουμένη ἀπὸ περιέργειαν, ἔφθασα ὡς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Μίλχ. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἕνα κομόν· ἐπάνω εἰς τὸ κομὸν ἕνα βάζο κόκκινον καὶ μέσα εἰς τὸ βάζον μία ὡραία ἀνθοδέσμη, ποῦ εὐωδιάζε πολύ. Δὲν εἶχα λησμονήσῃ τί εἶχα πάθῃ ἄλλοτε μὲ τὴν ἀνθοδέσμην τοῦ Ἰωσὴφ καὶ δὲν εἶχα κανένα σκοπὸν νὰ φάγω πάλιν τὰ ξένα ἄνθη, ἀλλὰ ἁπλῶς νὰ τα κυττάξω ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ τα μυρίσω, Ἐπήδησα λοιπὸν εἰς ἕνα κάθισμα καὶ νὰ με ἐπάνω εἰς τὸ κομό. Ἔξαφνα βλέπω ἀντικρύ μου μίαν ἄλλην γίδαν, κάτασπρην ὅπως ἐγώ, νὰ με κυττάζῃ ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα, ποῦ ὡμοίαζε μὲ παράθυρον... Ποῦ νὰ ἠξεύρω ὅτι εἶνε καθρέπτης! Ἐγὼ ἄλλον καθρέπτην δὲν ἤξευρα ἕως τώρα, παρὰ τὸ νερόν... Δι' αὐτὸ ἐπαραξενεύθηκα πολὺ ποῦ εἶδα ἐκείνην τὴν ξένην. Ἐσκέφθηκα ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ ἤξευρεν ἴσως ὅτι ἡ γίδες δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζουν τὰς ξένας ἀνθοδέσμας· ἠθέλησα νὰ την ἐμποδίσω καὶ διὰ νὰ μ' ἐννοήσῃ, ἐπρόβαλα μὲ ὁρμὴν τὰ κέρατά μου. Τότε κ' ἐκείνη κάμνει τὸ ἴδιο· τὰ κέρατά μας διασταυροῦνται καὶ . . . ὦ τοῦ θαύματος! γίνεται ἕνας θόρυβος τρομερός, κάτι κομμάτια στιλπνὰ πίπτουν γύρω, σκορπίζονται, καὶ... χάνω ἀπ' ἐμπρός μου τὴν γίδαν. . . Ἡ κυρία Μίλχ τρέχει ἀμέσως μὲ μία σκούπα 'ςτὸ χέρι καὶ ἀρχίζει τὲς φωνές. Ἐφώναζε πῶς της ἔσπασα τὸν καθρέπτη της, πῶς εἶμαι διαβολοκάτσικο, πῶς δὲν ὑποφέρουμαι πειά, πῶς θά με δώσῃ 'ςτὸ λύκο. Καὶ κάθε της λόγο συνώδευε ἕνα γερὸ κτύπημα τῆς σκούπας. . . Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μου σπάσῃ τὴ ράχη καὶ μὲ τὰ κλάματα ἔτρεξα 'ς τὴ μητέρα μου. Τῆς διηγήθην ὅλα τὰ διατρέξαντα καὶ πῶς ἐνόμισα ὅτι εἶδα ἄλλην γίδαν, ξένην.

«— Ἔστω, μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου. ὑπόθεσε ὅτι ἦτο ἄλλη γίδα· νομίζεις ὅτι εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ την κτυπήσῃς καὶ νὰ την διώξῃς; Πάντα ζηλότυπος θὰ εἶσαι, καϊμένη Ἀσπρούλα! Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Φρὶτς ἐδιορθώθης.

«— Μὰ φοβήθηκα μὴν πειράξῃ τὸ μπουκέτο, μητέρα!

«— Μὴ λὲς ψεύματα! Τὸ μπουκέτο εἶνε πρόφασις, διὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὸν ἑαυτόν σου. Πρόσεξε καλά, διότι ἡ ζηλοτυπία εἶνε τὸ χειρότερον ἐλάττωμα.

«Καὶ ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσα νὰ κλαίω, μοῦ εἶπε:

«Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ ὑποφέρῃς ἀγογγύστως τὰ κακὰ που παθαίνῃς ἐξ αἰτίας τοῦ ἑαυτοῦ σου».

("Επεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Ἡ ἄνοιξις ἐπρόβαλε
Καὶ οἱ κάμποι πρασινίζουν,
Ὅλα τὰ δένδρα ἀνθίζουν
Καὶ ψάλλουν τὰ πουλιά.

Ὅλοι ἐδῶ κάτω χαίρονται
Ταὶς εὐωδιὲς τοῦ Ἀπρίλη
Κ' ἐκφράζουνε τὰ χείλη
Ἀκράτητη χαρά.

Κ' ἐγὼ 'ςτὰ στήθη αἰσθάνομαι
Τρομακτικὸ ἕνα πόνο
Ὅπου ξάνοιγω μόνο
Ἕνα φτωχὸ παιδί.

Τρέχει ψωμὶ γυρεύοντας
Τ' ἀνήλικό του στόμα
Καὶ μέσ' 'ςτὸ μαῦρο χῶμα
Τὴ μάνα του ζητεῖ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὁ Σαμπὰχ-Τζὶν-Μπάμ, βασιλεὺς τῆς Τομπκτίνας, — ὀλίγον μᾶς μέλλει διὰ τὸ ὄνομά του καὶ διὰ τὴν χώραν του — εἶχεν ἕνα υἱὸν μονογενῆ, τὸν Διάδοχον τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφε μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν καὶ αὐστηρότητα. Ὡς διδασκάλους καὶ παιδαγωγοὺς εἶχε καλέσῃ πλησίον του τοὺς σοφωτέρους ἄνδρας τοῦ βασιλείου, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀνέθεσε νὰναπτύξουν τὴν διάνοιαν καὶ νὰ μορφώσουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ μέλλοντος βασιλέως.

Τὸν ἐδίδαξαν κατ' ἀρχὰς τρία πράγματα: νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ χειρίζεται τὸ τόξον καὶ νὰ ἱππεύῃ. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε πολὺ πνεῦμα καὶ ἐπέδιδε θαυμασίως εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, ἐφρόντισαν νὰ τὸν προφυλάξουν ἐνωρὶς ἀπὸ τὸν πόθον πρὸς τὴν φήμην, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ φιλοδοξία εἰσέρχονται συνήθως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μεγάλων καὶ τας διαφθείρουν. Τίποτε δέν τῳ ἐσυγχώρουν, ὁ δὲ βασιλεύς, καὶ διὰ τὰ μικρότερα παραπτώματα, διέτασσε νὰ τον μαστιγώνουν ὡς δοῦλον καὶ νὰ τον κλείουν εἰς τὴν φυλακήν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Διάδοχος εἶχε πικρὸ παράπονα κατὰ τῆς παιδαγωγικῆς αὐτῆς μεθόδου· ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ λαὸς ἐξεπλήσσετο καὶ ἠγανάκτει διὰ τὴν σκληρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο τὸν ἀγαπητὸν Διάδοχόν του. Μίαν ἡμέραν εἷς τῶν Ὑπουργῶν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Βασιλέα, διατὶ ὁ υἱός του νὰ εἶνε ὁ μόνος τῶν ὑπηκόων του, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο βεβαίως εὐτυχής.

Καὶ ὁ βασιλεὺς Σαμπὰχ-Τζὶν-Μπὰμ ἀπεκρίθη:

— Τοῦτο γίνεται διότι, πρὶν βασιλεύσῃ ὁ υἱός μου ἐπὶ τοῦ λαοῦ τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, θέλω νά τον κάμω νὰ αἰσθανθῇ τὴν δυστυχίαν ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖόν καταμετεχειρίζονται, διὰ νὰ γίνῃ βασιλεὺς φιλεύσπλαγχνος καὶ νὰ μὴ τιμωρῇ ποτὲ κανένα μὲ μεγάλην σκληρότητα!

—

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ πρώην *Γενναίου Καλλικρατίδα* ἀναγνόντος εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν τοῦ κ. Φαίδωνος ὅτι οἱ Ρῶσσοι δὲν τρώγουν τὰς περιστεράς.

«Ἔπρεπε μὲν νὰ τας τρώγουν, διὰ νὰ εἶνε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ νὰ τας φονεύουν.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιθαρῳδοῦ Ἀπόλλωνος

*
* *

Ὁ *Διδάσκαλος*: — Πῶς γράφεται ὁ Πειραιεύς;

Μικρὸς Μαθητὴς (ἐκπληκτος.) — Μὲ τὴν πέννα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Κομήσσης τοῦ Φαλήρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΡΙΚΟΙ -μερικοὶ ἐπιμένουν νά μου στέλλουν τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν μέ δεκάλεπτον γραμματόσημον ἀντὶ εἰκοσαλέπτου. Νομίζουν, φαίνεται, ὅτι ὅλα τὰ τετράδια εἶνε προωρισμένα διὰ τὰς Ἀθήνας, ἢ ὅτι καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἀκόμη ἀρκεῖ ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον! Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ γίνωνται τοιαῦται εἰκασίαι, ὄχι πάντοτε ἀκριβεῖς, παρεδέχθην ἕνα *μέσον ὅρον* καὶ εἶπα ὅτι: *κάθε τετράδιον πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἓν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, δι' ὁπουδήποτε εἶνε προωρισμένον.* Ὅταν τὸ τετράδιον στέλλεται εἰς τὰς Ἐπαρχίας, τὸ γραμματόσημον ἔρχεται ἴσα-ἴσα· ὅταν στέλλεται εἰς Ἀθήνας, περισσεύουν 10 λεπτά· ὅταν στέλλεται εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν λείπουν 10 λεπτά. Ἐσκέφθην, ὅτι ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ καλύπτω τὴν διαφορὰν τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἂν προκύψῃ ζημία, ἂς εἶνε εἰς βάρος μου· ἂν προκύψῃ κέρδος, ἂς κατατίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Ἡ δικαιοσύνη λοιπὸν ἀπαιτεῖ νὰ συμμορφόνωνται μὲ τὸν Κανονισμὸν αὐτὸν ὅλοι ἀνεξαιρέτως. Διὰ τοῦτο ἀπὸ σήμερον, ὁσάκις λαμβάνω Τετράδιον μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον, θά το πετῶ εἰς τὸ καλάθι, τὴν δὲ δεκάραν, θά την δίδω εἰς τὴν Κικὴν νὰ πέρνῃ καραμέλες. Εἶπα!

Ἀγαπητέ μου *Ἀλύτα*, χαίρω πολὺ που θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου. Περιμένω δὲ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις καὶ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα. Σοῦ ἐξέλεξα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, διότι τὸ ἄλλο ἦτο δομένον. Καὶ διὰ νὰ μὴ σὲ παρεξηγήσῃ κανείς, ἂς εἴπω ὅτι ὁ Ἀλύτης δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν οὔτε μὲ τοὺς Λύτας οὔτε μὲ τοὺς Ἀλήτας· σημαίνει τὸν ραβδοῦχον τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Ὥστε, σοῦ εὔχομαι νὰ γίνῃς καὶ Ἀλυτάρχης!

Ὅλα τὰ ψευδώνυμά πού μου ἔστειλες, *Κυανῆ Ἀκακία*, ἦσαν ὡραῖα. Δυστυχῶς ὅμως δὲ ἠδυνάμαι νὰ δεχθῶ κανὲν δι' ἄλλους λόγους. Στεῖλέ μου λοιπὸν νέα, ἀφοῦ θέλῃς νἀλλάξῃς. Θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλα διηγήματα σὰν τὸ «Γαλαζάκι» τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ σὲ συνεκίνησε.

Δύνασαι νὰ στείλῃς Πνευμ. Ἀσκήσεις, *θέλπουσα*. Ὅσῳ ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνώμαλος αὐτὴ κατάστασις, περὶ Μεγάλης Κυριακῆς οὐδεὶς λόγος.

Πασχαλία, ἀληθεια ἐλησμόνησες τὸ ψευδώνυμόν σου; Ἰδού το! Καὶ εἶνε τόσον ὡραῖον, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νέας ἐκλογῆς.

Ἑλληνικὴ θάλασσα, τὸ νέον ψευδώνυμον πού μου προτείνεις τὸ ἔχει ἄλλη.

«Δὲν ἠξεύρεις πόσον ἐγέλασα—μοῦ γράφει ὁ *Κορυθαίολος Ἕκτωρ*, ὁ ὁποῖος μετονομάζεται ἀπὸ σήμερον *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, — μὲ τὴν ὑποδοχὴν πού σου κάμνουν εἰς τὸ σπίτι τοῦ *Φοίβου Ἀπόλλωνος*. Καὶ αὐτὸς ὁ Λούης θὰ ἐζήλευε τὰς τιμὰς τοῦ νικῶντος εἰς τὸν ἑβδομαδιαῖον... Διαπλάσειον Δρόμον!» Καλά, ἔ;—Σ' εὐχαριστῶ, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, καὶ διὰ τὰ τόσον ἁπτὰ δείγματα τῆς ἀγάπης σου· σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ ἐπὶ τῇ ἐγγραφῇ τοῦ Βασιλόπαιδος ὡραιότατα συγχαρητήρια. Μ' ἔχεις καταγοητευμένην.

Ἂν ἔλθῃς καμμίαν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, *Τσούχτρα*, ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃς καὶ τὸν Ἀνανίαν. Ἔχω μίαν συνδρομήτριαν εἰς τὴν Στυλίδα μὲ τὸ ἐπώνυμον ποῦ λέγεις.

Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, δύνασαι νὰ μεταφράσῃς οἱονδήποτε βιβλίον χωρὶς ἄδειαν ἢ ἀποζημίωσιν, διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν Διεθνῆ Σύμβασιν περὶ Πνευματικῆς Ἰδιοκτησίας. Ἑνόησες;

Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ σὲ δέχομαι μετὰ χαρᾶς. Ἐπίσης καὶ τὴν *Σεληνόφωτον Νύκτα*.

Ἀφρισμένον Κῦμα θά σε λέγω εἰς τὸ ἑξῆς, ἀγαπητή μου. Δὲν πιστεύω ὅμως νά το διαδώσῃς καὶ αὐτό. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου μοῦ δίδει μεγάλον κόπον, διότι ἐπιφέρει ἀνωμαλίαν καὶ σύγχυσιν μ' ἐκεῖνα τὰ *πρώην* καὶ *πρώην* καὶ *πρώην*. Ὁ Ἀνανίας τὰ ἔχασε πλέον!

Ὦ, ἀγαπητή μου *Πολίχνη τοῦ Πηλίου*! Πόσην λύπην μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἀναγγέλλεις τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου μητρός. Εἰς τοιοῦτον δεινὸν δυστύχημα τί λέξεις νὰ εὕρω πρὸς παρηγορίαν; Μόνον τὸν Θεὸν παρεκάλεσα νά σε παρηγορήσῃ ταχέως...

Κοραῆ, ἡ εἰκών σου θὰ δημοσιευθῇ λίαν προσεχῶς, ἴσως εἰς τὸ προσεχές. Νὰ ἰδῶ πότε θὰ λάβῃς ἀφορμὴν νά μου ξαναγράψῃς!

Μέγα καὶ ὡραῖον τὸ ὄνειρόν σου, *Ποιμενικὴ Φλογέρα*! Εἴθε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ὅλα ἕτοιμα λοιπόν, φίλτατε *Ἀνδρεῖε Σουλιώτη*! Χαίρω πολύ. . . Ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου. Σοῦ ἔστειλα τὰ Τετράδια.

«Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος», ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι—μοὶ γράφει ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*, —ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἓν *σ* καὶ νὰ λέγωμεν: «*Πᾶς μισέλλην βάρβαρος!*» Εὖγε *Μέλλουσα Καλλιτέχνις!*» Ἔλαβον καὶ τὰ δύο διηγήματα.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα τὸ γράμμα σου, *Δολ-λὰ-σολ-μί*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν! Σ' εὐχαριστῶ δὲ ποῦ ἐνθυμήθης καὶ πάλιν τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπεθύμουν νὰ λησμονηθῇ τόσον γρήγορα. Ὁ καιρὸς τῶν Ἐξετάσεων δὲν εἶνε πολὺ μακράν, καὶ πρέπει ἔως τότε νὰποτελεσθῇ ἀρκετὸν ποσόν, ὥστε νὰ σταλοῦν ἀρκετὰ βιβλία εἰς τοὺς πτωχοὺς μαθητάς. Οὔτω μοῦ δίδεις ἀφορμὴν νὰ κάμω νέαν ἔκκλησιν εἰς τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῶν μικρῶν μου φίλων.

Τὴν περὶ τοῦ Διηγήματός σου κρίσιν μου, ἀγαπητή μου *Εὐξεινοποντία*, θά την ἴδῃς προσεχῶς. Ὅταν ἔχῃς θέλησιν καὶ ἐπιμονήν, βεβαίως θὰ προοδεύσῃς!

Ἔγειρε καλὰ ὁ ἀδελφούλης σου, *Ἑλληνικὴ Σημαία*; Πολὺ ὀλίγα μοῦ γράφεις αὐτὴν τὴν φοράν! Ἔστειλα τὴν πρὸς τὴν *Δάφνην* ἐπιστολήν σου.

Χαραυγή, χρεωστεῖς ἓν Τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρὸς τὸν *Πειρασμένον Λύκον*. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ σου ἔστειλα τὸ ἰδικόν του. Μήπως δέν το ἔλαβες;

Πολυ ἀργὰ μοῦ γράφεις, *Τίκ-Τάκ*! Τώρα ἡ Μεγάλη Κυριακὴ εἶνε καὶ τυπωμένη. Τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θά την ἔχῃ.—Ἀλλὰ διατί τόχα; Ἀκόμη περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου.

Πιστεύω ὅτι ἀπήντησα εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σου, φίλτατε *Ι. Ν. Δημητριάδη*. Ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Σὺ ὅμως θά το εἴδες εἰς τὴν ἀπάντησίν μου καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ το γράφῃς πλησίον τοῦ ὀνόματός σου.

Καὶ σημείωσε, *Ὀλύμπιε Ζεῦ*, ὅτι τὸ ξεσπάθωμα ἀκόμη δὲν ἔπαυσε. Πραγματικῶς οἱ ἀγαπῶντές με φέτος εἰργάσθησαν μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ δραστηριότητος. Θὰ εἴπω εἰς τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον*, ὅτι τὸ ψευδώνυμόν του σοῦ ἀρέσει καλλίτερ' ἀπ' ὅλα τὰ ἐφετεινά.

Καὶ αἱ μὲ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον λύσεις σου, *Δαιμόνιε Περικλῆ*, θὰ λησθοῦν ὁμοίως ὑπ' ὄψει. Μὴν ἀνησυχῇς.

Οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν μου, *Κωνσταντῖνε Ματαράγκα*, δύνανται νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου, ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖται νὰ μὴ λάβῃ μέρος ὁ συνδρομητὴς χάριν ἄλλου ἀδελφοῦ του.

Ὡραῖον τὸ ψευδώνυμον πραγματικῶς, φιλτάτη *Χριστίνα Γερούση*, ἀλλὰ δι' ἄλλους λόγους ἀδυνατῶ νά το ἐγκρίνω. Ἔκλεξε ἓν ἄλλο καὶ γράφε μου συχνά. Πολὺ θά με εὐχαριστήσῃς.— — Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ πρὸς τὸν *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον*, ὁ ὁποῖος τόσον μὲ ἀγαπᾷ, ὥστε μόλις λαθὼν τὸ φυλλάδιόν μου, τὸ φιλεῖ! Καὶ πρέπει, λέγει, νὰ το πιστεύσω, διότι εἶνε ἀληθέστατον.

Φλύαρε Ψιττακέ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω. Σοῦ δίδω δὲ τὸ δικαίωμα νὰ εἶσαι ὅσον θέλῃς φλύαρος, φθάνει νὰ γράφῃς εὔμορφα πράγματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα περιμένω τὰς νέας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις.

Τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτιμᾷς, *Φθινοπωρινὴ Βροχή*, δὲν δύναμαι νὰ το δεχθῶ, οὐδὲ κἂν τὰ δύο ἄλλα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἔχει ἄλλος. Ὥστε περιμένω νέα. Δὲν πταίω ἐγὼ ποῦ ἤργησεν ἡ Δ' Κυριακή· ἀλλ' εἶχε τόσην ἐργασίαν! Τελοσπάντων τὸ προσεχὲς φύλλον θά σε ἱκανοποιήσῃ... Καὶ μήπως σὺ μόνον τὴν περιμένεις;

Τσαλαπετεινέ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἐνόμιζα ὅτι μὲ εἶχες λησμονήσῃ!

Δαιμονάκι, σοῦ ἔστειλα τὸ τετράδιον τοῦ *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ* τῇ 14 Φεβρουαρίου. Φρόντισε νά το ζητήσῃς ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον, ἂν δέν το ἔλαβες ἀκόμη. Τὸ ἔστειλα εἰς τὸ ὄνομά σου, ὄχι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Πῶς πάει τὸ χέρι;

Ἡ *Ὡραία Δορκὰς* παραπονεῖται ὅτι πολὺ ὀλίγοι ἐδέχθησαν τὴν πρότασίν της περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Ἀκόμη δὲ πικρότερον εἶνε τὸ παράπονον τοῦ *Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου*, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι *κανεὶς* δὲν κατεδέχθη νἀνταλλάξῃ μαζί του. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν ἔγεινε μὲ σκοπόν, ἀλλ' ὅλως τυχαίως· ἴσως διότι ὁ φίλος μου αὐτὸς δὲν ἔχει ψευδώνυμον.

Μικρὲ Συμπαθητικέ, σὲ δέχομαι μετὰ χαρᾶς. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ψευδώνυμον σοῦ ταιριάζει.

Μικρὰ Μάγισσα, ἐκ τῶν ψευδωνύμων τῆς φίλης σου ἐκλέγω τὸ *Λευκὴ Μαργαρίτα*. Εἴχαμεν μίαν *Μαργαρίταν*, ἀλλὰ τώρα ἤλλαξε ψευδώνυμον. Τὸν ἀδελφόν σου, ἂν θέλῃ, θά τον λέγω *Μονοσάνδαλον Ἰάσωνα*.

Εὖγε, *Ὀλυμπιονίκη*, πολὺ καλὰ ἀπήντησες πρὸς τὸν καθηγητήν σου· μία ἐνθουσιώδης ζητωκραυγὴ δὲν εἶνε κοινὴ ἀταξία. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὁ καθηγητὴς δὲν ἐγνώριζε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἄλλως θά σας ἐσυγχώρει.—Ἰδὲ τὸν κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν.

Καὶ ὅμως, *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤξευρα τὸν λόγον τῆς δυσαρεσκείας σου καὶ τῆς λύπης σου. Πρέπει νὰ ἠξεύρω τί δυσαρεστεῖ καὶ τί λυπεῖ τους φίλους μου, διὰ νά το ἀποφεύγω ὅσον εἶνε δυνατόν. Εἰς δευτέραν ἐπιστολήν σου ἐλπίζω ὅτι θά με διαφωτίσῃς. Ναί, ἀγαπητή μου;

Καϊμάκι τῶν Σερρῶν, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ περμένω ἐπιστολήν σου ἀνυπομόνως.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Αὔρα τοῦ Βοσπόρου*. Γράφε μου συχνά.

Εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά, *Θύελλα* ἀγαπητή μου; Χαίρω πολὺ ὅτι σὲ διεσκέδασα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου. Νά μοῦ φιλήσῃς τὸν ἀδελφόν σου.

Ἐννοῶ ὅλην τὴν εὐγένειαν, ἡ ὁποία ὑπηγόρευσε τὴν ἐπιστολήν σου, *Ξυρία τοῦ Φαλήρου*. Δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ τίποτε, ὅπως εἶπα καὶ πρὸς τόσους ἄλλους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἐπρότειναν τὸ ἴδιον. Οἱ λόγοι τῆς ἀρνήσεώς μου εἶνε ἠθικοί, σημείωσε. Διὰ μικρὰν ὠφέλειαν, θὰ ἐπήρχετο μεγάλη ζημία.

Ἀστεροέσσα Νύξ, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 7ου φυλλαδίου, διὰ νὰ ἴδῃς τί ἐστὶ *ξεσπάθωμα*. Τὰς πρὸς δημοσίευσιν Πν. Ἀσκήσεις πρέπει νὰ συνοδεύουν ἀφεύκτως καὶ αἱ λύσεις των.

Εὐχαριστῶ, *Ἐλπιδοφόρε*, διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ διὰ τοὺς ἐπαίνους σου. Ὥστε συμφωνεῖς μὲ τὸν *Κεραυνόν*, ὅτι εἶμαι «ὡσεὶ τερπνὴ νῆσος ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ τῶν μαθημάτων». Ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ* ἔχει νὰ μου γράψῃ πολὺν καιρόν.

Ὑπερασπιστὰ τῆς Πατρίδος, ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμόν σου. Εἶχα λοιπὸν τόσῳ θερμὸν φίλον, χωρὶς νὰ τον γνωρίζω τόσον καιρόν ; Τί κρῖμα !

Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔλεγα, «μὰ τί ἔγεινεν αὐτὸς ὁ *Δὸν Κιχώτης* !» ὅταν ἔλαβα τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου, καλέ μου φίλε. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ δι' αὐτὸ τὸ εὔμορφον τετράστιχον :

Δὲν θὰ κακιώσουν οἱ σοφοί, ἐὰν εἰς τὰ ρητά [*των*
Προσθέσω ἀκόμη ἕνα :
«*Ὅσοι ἐγγράφουν ὠφελοῦν μεγάλως τὰ παι-* [*διά των*
Συνδρομητὰς σὲ Σέρα !»

Τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, *Θέλπουσα*, τιμῶνται 15 λεπτὰ ἕκαστον καὶ 3 δρ. τὰ 25 ὁμοῦ. Τὸ ἀντίτιμον, δι' ὅσα θέλῃς, δύνασαι νὰ το στείλῃς καὶ εἰς γραμματόσημον.

Ἀδύνατον, *Αὔρα τοῦ Φαλήρου*. Τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον λέγεις, δὲν προδίδει τὰ ψευδώνυμα, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν τα γνωρίζει. Ἄλλοθεν ἡ προδοσία, ἀγαπητή μου !—; Ἡ Αὐστραλία πόσα γράμματα ἔχει ;

Κάτι περίεργα πράγματα ποῦ μανθάνω ! Ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* εἶνε θεῖος τῆς *Χρυσῆς Βροχῆς*, (θεῖος τόσῳ μικρός, μπᾶ !) δι' αὐτὸ ἡ *Χρυσῆ Βροχὴ* ἀπὸ σεβασμὸν δὲν ἀνταπαντᾷ εἰς τὰ διά τῶν Παιδ. Πνευμάτων πειράματά του— καὶ μάλιστα οὔτε πειράζεται. Θεῖος εἶνε αὐτός ! Πῶς εἴπατε ;

Ἠχώ, τόσον μικρὰ διαφορὰ δὲν σημειόνεται ὡς λάθος. Εἰπέ το καὶ εἰς τὴν *Πολίχνην τοῦ Πηλίου*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλλάξουν : Ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* μὲ τὸν *Παχὺν Τσῖρον*· — ἡ *Κυαρῆ Ἀκακία* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, *Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Πετρώδη Παραλίαν*· — ἡ *Καλλιτέχνις Διαβολίσκη* καθὼς καὶ ἡ *Περιπαθὴς Μελωδία*, μὲ τὸν *Ἐρημίτην* καὶ μὲ τὸν *Τὶκ-Τάκ*· — ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὴν *Ναυοπούλαν*· ὁ *Φιλάδελφος* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Φαλήρου*, μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ*, μὲ τὸν *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* καὶ μὲ τὸν *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας*· — ἡ *Αἰχμάλωτος Χελιδὼν* μὲ τὴν *Πετρώδη Παραλίαν* καὶ μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*· — ἡ *Εὐπλόκαμος Νύμφη* μὲ τὴν *Γαληνιαίαν θάλασσαν*· — τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα* μὲ τὴν *Φουρτούναν*· — ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* μὲ τὴν *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*, τὸν *Χρυσοῦν Αἰῶνα* καὶ τὸν *Παγωμένον Ὠκεανόν*· — ὁ *Ἀνδροῦτσος* μὲ τὴν *Ταχυδρόμον Περιστερὰν* καὶ μὲ τὸν *Κάτασπρον Ἀράπην*· — ὁ *Ἀνδρεῖος Σουλιώτης* μὲ τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, τὸν *Μινώταυρον* καὶ τὸν *Ὀλυμπιονίκην*· — ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, μὲ τὸ *Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ* καὶ μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*· — ὁ *Ἐρημίτης* μὲ τὴν *Ἑλλανίδα Καλλιτέχνιδα* (ἀλλὰ καὶ μὲ καμμίαν ζωγραφιάν) καὶ μὲ τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον*· — ἡ *Φθινοπωρινὴ Βροχὴ* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ μὲ τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*· — ὁ *Ψαρόμυαλος* μὲ τὸ *Στάδιον τῆς Νικοπολεως* — ὁ *Ἥρως Γαριβάλδης* μὲ τὰς *Λύρας* : *Ἀρίονος* καὶ *Ὀρφέως*, καὶ μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*· — τὸ *Δαιμονάκι* μὲ τὴν *Δεσποινίδα Ἀὼ* καὶ μὲ τὸν *Παχὺν Τσῖρον*· — ἡ *Ὡραία Δορκὰς* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θρητήν*, *Τὶκ-Τάκ*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Φιλόπατριν Ἑλληνίδα*, *Δάφνην*, *Μακρολέλεκαν*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Τρακατρούκαν*, *Πατατρὰκ* καὶ *Χιονισμένην Ὀδησσόν*· — ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* μὲ τὴν *Φουρτούναν*, μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, μὲ τὴν *Δάφνην* καὶ μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*· — ὁ *Παγωμένος Ὠκεανὸς* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θρητήν*, πρῶην *Παχὺν Τσῖρον*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, *Ἀλεξάνδραν Α. Σιμοπούλου*, *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Ἀντιγόνην*, *Δάφνην* (ἂν θέλῃ, μὲ τὸ ὄνομά της) καὶ *Δεσποινίδα Ἀώ*· — ὁ *Μόζαρτ* μὲ τὸν *Παχὺν Τσῖρον*, *Δὸ-λὰ-σὸλ-μί*, *Μαῦρον Πρίγκηπα*, *Στράβωνα Γεωγράφον*, *Μακρολέλεκαν* καὶ *Δέαν*· — ἡ *Αὔρα τοῦ Εὐξείνου* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Φαλήρου*·—ὁ *Ξιφίας τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Φαλήρου* καὶ μὲ τὸν *Ἀνδροῦτσον*· —ὁ *Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος* μὲ τὸν *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* καὶ μὲ τὴν *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*·—ἡ *Αὔρα τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Δάφνην*, *Ἠχώ*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* καὶ *Διαβολάκον*.

Ὅσοι δέχονται τὴν ἀνταλλαγήν, ἂς προσέξουν νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τοὺς ὅρους τοῦ εἰς τὸ 6ον φύλλον δημοσιευθέντος Κανονισμοῦ.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* ἀσπάζεται τὸν *Φιλάδελφον*· ἡ *Θέλπουσα* τὸν *Τσὶν-Τσὸν* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τἀρχικά)· ἡ *Ἑλληνικὴ Θάλασσα* τὴν *Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν*· τὸ *Ἄψε Σβύσε* τὴν *Ναυτοπούλαν* (καὶ πῶς περνᾶ τὰς Κυριακὰς μὲ τὰς φίλας της ;) τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* τὸν *Φιλοπάτριδα Ἕλληνα*· ἡ *Περιπαθὴς Μελωδία* καθὼς καὶ ἡ *Καλλιτέχνις Διαβολίσκη* τὴν *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα*· ἡ *Αὔρα τοῦ Φαλήρου* τὴν *Πετρώδη Παραλίαν* ἡ *Τσούχτρα* τὴν *Φίλεργον Χελιδόνα*· ἡ *Ἀκρόπολις* τὸν *Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας*, ἡ *Νέα Ἑλλὰς* τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, ἡ *Εὐπλόκαμος Νύμφη* τὴν *Αὔραν τοῦ Ἀρίονος*· τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα* τὸν *Δελφίνα τοῦ Ἰονίου*· ἡ *Δεσποινὶς Ἀὼ* τὴν *Παυλίναν Ζωγράφου* (καὶ νὰ ἐνθυμῆται τὸ «ὑπὲρ πᾶν ἄλλο» καὶ τὴν Δεσποινίδα Μ. Σ...) ὁ *Κοραῆς* τὴν *Ἰωνίδα*· ἡ *Δέα* τὴν *Χιονισμένην Ὀδησσὸν* (καὶ διατί δὲν της στέλλει τὸ Τετράδιόν της, ἀφ' οὗ τὸ ἔχῃ ἕτοιμον ;) ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* τὴν *Μαργαρίταν*· ὁ *Πειρασμένος Λύκος* τὸν *Ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα*, ἡ *Ξανθὴ Ἑλληνόπουλα* τὴν *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα*, ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία* τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, ὁ *Δαιμόνιος Περικλῆς* τὸν *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην*· ἡ *Ὡραία Δορκὰς* τὴν *Λευκὴν Ἄρκτον*· ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*· ἡ *Μέδουσα* τὸν *Φῶκον Αἰακίδην*, ὁ *Καραβόγατος* τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*· ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* τὸν *Τὶκ-Τὰκ* (ὃν καὶ συγχαίρει)· ἡ *Θύελλα* τὴν *Σκυθρωπὴν Σελήνην*· ὁ *Τρεχαγυρευόπουλος* τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον* (ὃν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν προτίμησιν τοῦ ψευδωνύμου του)· ἡ *Αὔρα τοῦ Φαλήρου* τὴν *Λευκὴν Βιολέττα*· ἡ *Χρυσῆ Βροχὴ* τὴν *Ὡραίαν Δορκάδα* καὶ ἡ *Ἠχὼ* τὸν *Μόζαρτ*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Ἀλέξανδρον Ματαράγκαν* (ἔλαβα)· *Ἄψε-Σβύσε*, *Νικόλαον Α. Μαρουλιαρόν*, *Καλλιτέχνιδα Διαβολίσκην*, *Περιπαθῆ Μελῳδίαν* (τὰς συγχαίρω διὰ τὰς πατριωτικάς των ἐνεργείας)· *Φιλάδελφον*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* (ὤ, εἴθε !..), *Ἀκρόπολιν*, *Νέαν Ἑλλάδα*, *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα* (ἡ ὁποία ἦτο ἀσθενὴς καὶ δι' αὐτὸ ἤργησε νὰ στείλῃ τὰ Μυστικά της πρὸς τοὺς ζητήσαντας)· *Εὐπλόκαμον Νύμφην* (ναί)· *Ἠχώ*, *Μεσολογγιτάκι*, *Ναστραδδὶν Χόντζαν* (στεῖλέ μου)· *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* (ἂς μου γράφῃ !) *Δέαν*, *Παχὺν Τσῖρον* (χωρὶς πρώην, ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ ἀεί)· *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* (αὐτὸ ἐξέλεξα)· *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα*, *Γαληνιαίαν θάλασσαν* (ἔστειλα)· *Ἀνδροῦτσον* (εὐχαρίστως !) *Ναυτικὴν Πυξίδα*, *Πειρασμένον Λύκον* (ἔστειλα)· *Νέλσωνα* (ἀμήν !) *Δημ. Ι. Βάτην*, *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* (πολὺ πιθανόν !) *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἱερολοχίτην* (ἔλαβα)· *Ἀθηναΐδα*, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου* (ἔστειλα)· *Ἡρόδικον τὸν Σηλυβριανόν*, *Ἐρημίτην*, *Ψαρόμυαλον* (ἔστειλα)· *Πασχαλιάν*, *Μάρτιν Κάλχαντα*, *Ἥρωα Γαριβάλδην* (ἀδύνατον !) *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* (εὐχαριστῶ πολύ)· *Παγωμένον Ὠκεανόν*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Καλλικάντζαρον*, *Μέδουσαν* (εἶμαι συμφωνοτάτη) *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου*, *Καραβόγατον*, *Σόλωνα τὸν Νομοθέτην*, *Γόρδιον* (ἔστειλα)· *Μόζαρτ* (κατὰ τὰς περιστάσεις)· *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου*, *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*, *Λευκὴν Ἄρκτον* (εὐχαριστῶ πολύ)· *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἔστειλα· ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν)· *Ἀλέξανδρον Μ. Παρασκευόπουλον* (ἔστειλα)· *Τρεχαγυρευόπουλον*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Μαρτίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου.

122. Συλλαβόγριφος.

Εἰς δύο φθόγγους μουσικῆς ἓν γράμμα ἂν κολλήσῃς ἕνα ἀρχαῖον στρατηγὸν ἀμέσως θ' ἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆ. Ζαππίδος.

123. Λεξίγριφος.

Εἰς ὀχληρὰν ἀσθένειαν ἓν γράμμα ἂν προσθέσῃς τῶν τετραπόδων ζῴων ἓν εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

124. Μωσαϊκόν.

Ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου κ' ἡ Γενναία Ἑλληνίς, τὸ Μπουρλότο, ἡ Ἀσπρούλα καὶ μ' αὐτοὺς ἡ Ἰωνὶς ἕνα γράμμα θὰ σου δώσουν· λάβε το προσεκτικὰ καὶ εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς ἓν ἀπ' τὰ ὀπωρικά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

125 Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸ κάθε δέμα δίδει· τὸ δεύτερόν μου σύνδεσμος· νά! σᾶς τὸ εἶπα πάλι· τὸ τρίτον πᾶς τις δύναται 's τὰ κράτη νὰ το ἴδῃ· τὸ τέταρτόν μου ὁ καθεὶς τὸ ἔχει 's τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαλᾶ Τσούβαλη

126. Πυραμίς.

Νἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τόνομα πόλεως, αἱ δὲ 6 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶσι τόνομα πόλεως τῆς Ἀσίας, αἱ ἀνωτέρω 4 νήσου, καὶ οἱ ἀνώταται 2 ζῷου

```
+
. + .
. . + . .
. . . + . . .
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Θα λασσ.

127–131. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον τὰ ὀνόματα 5 πόλεων.

1, Σοίλλω. 2, Δάρηβα. 2, Λιφράτα. 4, Λιτσίπρο. 5, Ρύσοπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἄσπρης καὶ Μαύρης

132 Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν τόνομα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως

1, Μούσα. 2, Θηρίον. 3, Θεότης. 4, Πόλις Ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσούχτρας

133. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίας θεᾶς.

1, Καρπός. 2, Πόλις τῆς Ἀσίας. 3, Γεωμετρικὸν ὄργανον. 4. Μέρος τῆς οἰκίας. 5, Ὅπλον τῶν ἀρχαίων. 6, Ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

134. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα μυθικοῦ τέρατος, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαίας ἐπισήμου πόλεως :

1, Γεωγράφος. 2, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 3, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ. 4, Πόλις τῆς Μακεδονίας. 5, Ποταμὸς τῆς Τροίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου Περικλέους

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.